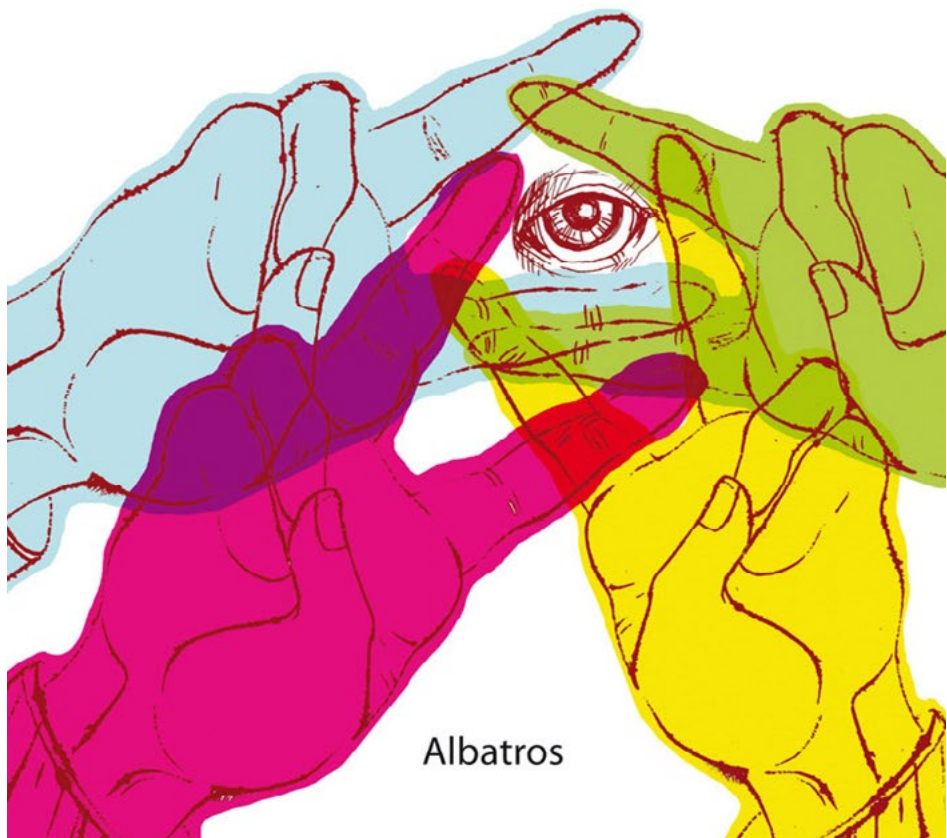

Eda

Petra
Braunová

SE NEdá

Ilustrovala Petra Lemonnier

Albatros

Eda se nedá

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Petra Braunová

Eda se nedá – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Eda Petra
Braunová

SENEdá

Eda

Petra
Braunová

SE NEdá

Ilustrovala Petra Lemonnier

Albatros

*Toníkovi, malému džentlmenovi,
s láskou Běla*

1.

Nikdy bych tenhle příběh nenapsal, kdybych nepotkal Bělu. Vlastně, jak jednou s důrazem řekla, kdyby mi Běla nevstoupila do života. Je pravda, že bez ní by se tenhle příběh vůbec neodehrál.

Kdo je Běla, povím později, protože by se vám zpočátku nemusela líbit, tak jako se nezdála mně. A to nechci. Já jsem se totiž s lidmi, jako je ona, nikdy nesetkal a docela mi trvalo, než jsem si zvykl. Běla je svérázná. Podle toho i vypadá. Když jsem ji poprvé uviděl, napadlo mě, že se vrátila z maškarního plesu a ještě se nepřevlékla. Jen jsem nechápal, za co šla. Měla strakatý dlouhý kabát, žlutou pletenou čepici a růžové boty. Na té čepici jí trčely brýle s červenými obroučkami. Šedýma přimhouřenýma očima mi zírala přímo do mozku, ale tvářila se přitom, jako by mi viděla i do žaludku. A dávala najevo, že to, co v břiše vidí, tedy čokoládu, popcorn a kolu, se jí pranic nelíbí. Mimochodem, má bílé vlasy, proto jsem jí začal říkat Běla. Takže už chápete, že není nejmladší a že Běla je přezdívkou.

„Doufám, že nebudu litovat, že jsem s tebou strávila den,“ řekla mi na uvítanou bez úsměvu.

Bylo mi osm a nevěděl jsem, jak zareagovat. Dosud se na mě všichni zubili, hladili mě po hlavě nebo plácali po zádech. Všichni mi říkali „kámo“ nebo „brácho“ a tvářili se, že se známe odjakživa a že je prostě super, že si užijeme parádní večer u telky, s pizzou přivezenou ve velké krabici, kterou se budu moct nacpat k prasknutí a usnu s kečupem na bradě. Nevím, kde máma tyhle lidi brala, ale vždycky se kolem ní, a pak i kolem mě, motali jako vosy u malinovky. Dlouhonohé blondýny s nalakovanými nehty, kluci s čírem na hlavě v úzkých kalhotách, které jim kopírovaly svaly na nohou, získané běháním na pásu ve fitku.

Můj táta je skvělý režisér. Je dokonce tak dobrý, že točí pro zahraniční produkce. Je pořád v cizině. Kdykoli jsem ho jako malý viděl, vyhazoval mě do vzduchu. Jednou byl pryč tak dlouho, že mě po návratu už neuzvedl.

Být dítětem rodičů, kteří mají našlápnutou kariéru a musí a chtějí se své profesi věnovat, má jednu obrovskou nevýhodu. Pokud je vám míň než deset let, pište si, že se musíte potýkat s osobou, které se říká PANÍ NA HLÍDÁNÍ. Logicky to nemusí být vždy žena. Kluků, studentů, kteří mě hlídali, když máma byla na natáčení, jsem si užil dost.

Jestli si myslíte, že je životní výhra nevidět rodiče, jak je rok dlouhý, mít vlastní pokoj s koupelnou, válet se celé hodiny u obrazovky, která zabírá půlku pokoje, jíst v přepychových restauracích, mít vlastní platební kartu a řidiče, pak vás můžu ujistit, že se šeredně mýlíte.

Ještě než všechno sepíšu, chci, abyste věděli, že moje máma je báječná a já ji šíleně miluju. Táta je úžasný a obdivuju ho. Jen život s nimi je příliš... nestabilní, jak řekla Běla. Teď už jste asi pochopili, že Běla JE paní na hlídání a máma je SLAVNÁ. Herečka, aby bylo jasno. Bohužel.

To bohužel je tady na místě. Jsou okamžiky, kdy je megakruté být dítětem takové osoby. Jíst v restauraci a vědět, že se nesmíte podrbat na nose, pobryndat nebo olíznout nůž. Protože mámě jsou v patách pořád paparazzi neboli slídlilové s fotoaparátem, kteří loví její fotky a prodávají je do bulvárních časopisů. Není tedy možné jít s mámou jen tak po ulici a mít rozepnutý poklopec, rozvázanou tkaničku, utržený knoflík anebo rozcuchané vlasy. Nemůžete se v přítomnosti fotografů rozčílit nebo vykřiknout. A už vůbec nemůžete říkat cokoli soukromého nikomu, ani spolužákům. Taková informace se zaručeně hned objeví v tisku, patřičně překroucená.

OSTUDA ZNÁMÉ MATKY!

NEVYCHOVANÝ MALÝ EDA KAZÍ POVĚST

SLAVNÉ MATKY!

SKRÝVÁ MATKA EDY JEHO VÝVOJOVOU PORUCHU?

Když jsem byl mladší, neměl jsem potuchy, že je máma dobrá a slavná herečka. Byla pro mě prostě máma jako každá jiná. Když jsem ji viděl v televizi, připadalo mi to úplně nor-

mální. Ale později, když už jsem nebyl tak malý, abych ne-
uměl rozlišit mezi mámou prodavačkou a herečkou, pocho-
pil jsem úskalí svého života. Prodavačkám v obchodě nejsou
v patách novináři. Tedy spíš týpci, kteří si na novináře hrají.
Plátky, pro které píšou, mají trvanlivost jeden den, obvykle
končí v koši, protože čtenářky do nich oškrábou brambo-
ry. Články se trefují do vašich slabin, hledají chyby, které
zveličují, s gustem píšou o nedostatcích, které si vymýšlejí,
pasou se na tom, že dotyčnému patřičně ublížili. Čím větší
ublížení, tím lepší prodej a vyšší zisk. Za informace tohoto
typu se totiž dobře platí.

„Lásko, usmívej se,“ slýchal jsem odmalička. „Nekousej si
nehty, nezlob, neškleb se a nebreč.“

„Hej, kámo, ukaž zuby! Že nemáš zuby, co? Máš je žlutý,
že jo? Čistíš si je vůbec? Hej, vyplázni jazyk!“ volali na mě
chlapíci s fotoaparáty na krku, když byla máma obklopená
šťábem televize.

Míval jsem vztek a bohužel jsem se dával nachytat.

Kamkoli se mnou máma šla, nastalo pozdvižení, dopro-
vázené cvakáním spouští a blesky jako při bouřce. Máma mi
pevně svírala ruku, pusinkovala mě, šeptala, že mě miluje,
ať to ještě chvíli vydržím... Lásko moje, omlouvala se mi.
Mámu jsem zbožňoval, nechtěl jsem ji zklamat, proto jsem
se choval, jak nejlíp jsem uměl.

A tak se v tisku objevovaly snímky rozesmátého chlapeč-
ka s baculatými tvářičkami a s titulky:

PŮJDE MALÝ EDA VE STOPÁCH
VĚHLASNÉHO RODU?
BÁJEČNÉ DÍTĚ BÁJEČNÉ MATKY!

Ten chlapecek jsem samozřejmě já. Eduard. Moje neobvyklé jméno nosilo několik generací mužů našeho rodu, a dobrá polovina byli herci. Dědovi se však nenarodil syn, ale dcera. Tradice byla ohrožená do chvíle, kdy jsem světlo světa spatřil já.

To, že jsem nejspíš z neobyčejné rodiny, jsem jednoho dne zjistil, když jsem si stavěl pyramidu z lega a zaslechl jsem, jak slečna na hlídání, tehdy protivná dlouhovlasá blondýna, s někým do telefonu probírá finanční situaci mojí rodiny.

„Mám skvělejší džob,“ hlásila komusi na druhé straně, „hlídám toho prcka Edu. No víš kterýho? Jak jsou jeho mámy plný noviny, a táty taky... Jo, jasně! Hvězdy šoubyznysu. Dohodil mi to táta, přece víš, že dělá v televizi kulisáka. Motal se kolem štábu, když zaslechl, že se hledá někdo spolehlivý na hlídání.“

Následoval výbuch chichotání.

„Haha! Tátu se podařilo ji přesvědčit. Mám kliku, že na něho je spolehnutí. Nejspíš si myslí, že jsem po něm.“

Zase smích. Slečna na hlídání se prohýbala jako břišní tanečnice. Popcorn, který pojídala, prskala po celé kuchyni.

„Neskutečný,“ rozplývala se. „Lednice nacpaná, můžu si dát, co chci. No fakt...“ zahihňala se. „Plazmová obrazovka. Když malej usne, můžu si vybrat ze stovky kanálů. A neskutečný prachy za hodinu. Jo, a domů se vozím denně taxíkem. Samo že ho neplatím. Zbláznila ses?“

Zvedl jsem oči od lega a zaposlouchal jsem se. Bylo mi tehdy kolem pěti let a svět byl pro mě do té chvíle báječné místo k hraní, plné lidí, kteří mě milují. Jenže cosi mi říkalo, že tahle blondýna nemyslí vážně, že mě má ráda, když mě pusinkuje a říká mi, že jsem její miláček. Podivný pocit se umocnil, když jsem jí ukázal ve svém mobilu, protože vás asi

nepřekvapí, že jsem odmalička měl chytrý telefon, zkrátka, když jsem jí ukázal fotky z dovolené, kde jsme byli s mámou docela sami.

„Jé, miláčku, to jsou krásné fotky... v těch plavkách to mamce hrozně sluší,“ slečna se chtivě přísála k displeji.

Fotil jsem tehdy na pláži mámu logicky nenalícenou, takovou, jakou ji mám nejradši.

„Jé, a kdo je tenhle pán?“ zeptala se blondýna.

Na snímku byl i cizí člověk, který se procházel po pláži.

„Ten tam byl s vámi?“ vyzvídala.

„Jo,“ plácnul jsem, protože mě prohlížení fotek už ne bavilo, a vrátil jsem se k legu.

Během několika dnů se fotky objevily na obálce jednoho plátku. Nechápal jsem to. Bylo mi líto mámy. Byla zdrcená. Novinové titulky komentovaly naši rodinnou dovolenou nevybíravými slovy, lhaly o utajeném mámině vztahu s mužem na fotce a mámu rozhodně nešetřily. Tátovi, který na takové novináře a fotografy hledí jako na otravné mouchy, to bylo naštěstí úplně fuk.

Jediné, z čeho jsem měl radost, bylo, že z našeho bytu zmizela ona blondýna. Jenže jsem začal chodit do soukromé anglické školky, kde byla řůra hraček, nikdo nic o naší rodině nevyzvídal, ale nikdo si s námi ani nepovídal. Neřešili, že se mezi sebou rveme, nadáváme si a brečíme. Můj život se měnil v peklo.

Po mnoha pokusech a omylech najít mi dobrou paní na hlídání, která nebude práskat bulváru, bude mě mít skutečně ráda a život nám ulehčí, se objevila Běla. Máma už totiž nedala na úžasná doporučení závistivých kolegyň, a podala si inzerát do seriózních novin.

HLEDÁM ZKUŠENOU OPATROVNICI PRO
OSMILETÉHO SYNA. VĚK, VZDĚLÁNÍ A VZHLED
NEROZHODUJE. CHCI, ABYSTE MÉHO SYNA
ZAJÍMALA A BAVILA A ON ZAJÍMAL A BAVIL VÁS.

Na takový inzerát dlouho nikdo neodpovídal. Máma propadala beznaději, brala mě s sebou na natáčení, kde jsem nevydržel sekát dobrotu, usmívat se od ucha k uchu, a když jsem jednou usnul pod stolem, opět to nějaký bulvární pisálek zvětšil s nevybíravým titulkem. Mámy mi bylo příšerně líto a večer před spaním jsem se modlil, aby konečně přišel někdo, kdo nás vysvobodí.

Dostavila se Běla. Na rozdíl od jiných žen, které na mámě visely očima a rostla v nich touha se s ní hned vyblejsknout a dát si fotku na Instagram, tahle šedivá podivínka nic takového nechtěla. Mámě podala ruku, ale pozornost obrátila ke mně. V očích jí blýskalo a usmívala se koutkem úst. Hned mě napadlo, že člověk jako ona nás může zachránit. Mámě ovšem chvilku trvalo, než ji přijala, protože úvodní rozhovor ji malinko rozhodil.

„Jak často potřebujete syna hlídat?“ zeptala se Běla a přitom si mě zpytavě prohlížela, jako by hledala chyby.

„Skoro denně,“ povzdychla si máma.

„Skoro, nebo denně?“

„Denně,“ přiznala máma. „Mojí rodiče nežijí v Praze a všichni máme náročné povolání.“

„V kolik hodin se vracíte?“

„Někdy v jedenáct, někdy po půlnoci. Někdy jsem na zájezdě, takže chybím třeba tři dny.“

Běla povytáhla obočí.

„Vy pracujete jako průvodkyně?“

Tentokrát povytáhla obočí máma.

„Já jsem...“ a máma řekla svoje slavné jméno.

Jenže Běle nic nedošlo, což bylo podivně vtipné, protože obě na sebe hleděly nechápavě. Máma v rozpacích, že ji Běla nepoznala, a Běla užasle. Absolutně netušila, s kým mluví a proč by měla znát mámino jméno. Běla fakt nevěděla, že máma je herečka, a když se to dozvěděla, bylo jí to ukradené.

Běla je podivín. Nemá televizi, pokud se dívá na filmy, tak v otrískaném notebooku jenom na dokumenty zahraničních kinematografií, a svět bulváru ji nezajímá. Nemá chytrý telefon. Nemá auto. Čte knihy. Prakticky jsem nemohl pochopit, jak může takhle žít, ale brzy jsem poznal, že moje modlitba byla vyslyšená.

Běla přišla po obědě. Máma jí nabídla kávu a povídala si s ní celou věčnost, než našla odvalu nechat nás o samotě. Seděl jsem na koberci u lega a poslouchal. Když naše obrovské starožitné hodiny odbily pět, máma se vzpamatovala. Začala jako obvykle spěchat.

„Fajn. Jsme domluvené. Musím do divadla. Jestli vám to nebude vadit,“ zadrmolila, „dnes vás tu zamknu. Nemám náhradní klíče, dám vyměnit zámek a jedny dostanete. Edu hlídalo už tolik lidí, někteří si určitě klíče nechali. Budu mít klid, když tu s ním vydržíte zamčená, než se vrátím.“

„Klidně nás zamkněte,“ řekla Běla.

„Vrátím se kolem půlnoci, pak vám zavolám taxi.“

Máma se ke mně sklonila a vlepila mi několik pusinek.

„Buď hodný, lásko.“

„Budou,“ přikývl jsem.

„Jídla je plná lednice,“ obrátila se máma k Běle. „Berte si, co chcete.“